

Benny Andersen:

Snævsn og Eigil og
Katten i Sælken. (1967)

Alle historierne om
Snævsn 2002

Eigil

Lidt uden for en lille by lå et lille rødt hus, her boede Eigil med sin far og mor. Tætved var der marker og skov, hvor det var rart at lege om dagen, men når det blev mørkt ville Eigil helst lege inde, selv om han måtte lege med sig selv. Hans lillesøster var for lille til at lege endnu, hun lå ned hele dagen og smed sin sut på gulvet. Far arbejdede på en stor fabrik inde i byen, og hver aften han kom hjem fortalte han hvad han havde oplevet i dagens løb, og det var spændende at høre. Det var nok mest til mor han fortalte, men Eigil hørte efter alligevel, mens han lod som om han legede eller tegnede. Far kom ud for mange sære ting. En aften fortalte han om nogle mænd der ville have ham til at skrive under på et stykke papir, men han ville ikke. »Ikke ti vilde heste kunne få mig til at skrive under på den slags,« sagde far. Mor nikkede og sagde at det kunne hun godt forstå. Men Eigil blev så forskrækket at han kom til at knække spidsen på den blyant han sad og tegnede med. Tænk, at de dumme mænd kom med ti vilde heste for at tvinge far til noget! Og alligevel havde far klaret dem allesammen uden at få en skramme! Men far var også meget stærk. Han havde engang løftet både mor og Eigil på én gang og svinget dem rundt i luften og råbt hurra samtidig! Det var en gang han havde fået nogle penge tilbage fra et væsen der hed skattevæsenet. Den gang troede Eigil at det

Eigil troede at skattevæsenet var et stort venligt dyr.

var et stort venligt dyr, fordi det sådan sendte penge, og fordi det hed noget med »skatte-«, for når mor var rigtig venlig ved far så han på hende på en bestemt måde og sagde noget med skattepige og fik en meget blød stemme. Men senere snakkede far om skattevæsenet på en anden måde, nærmest vredt, så Eigil blev klar over, at det væsen ikke altid var lige venligt. Eigil besluttede at drikke meget mælk og spise meget rugbrød for fremtiden, dobbelt så meget som ellers, så han i en fart kunne blive lige så stor og stærk som far, så han også kunne klare ti vilde heste, måske tolv! Men han måtte nok øve sig med et par stykker ad gangen i begyndelsen.

Ræve og rejer

De voksne sagde så meget som ikke var til at forstå, men sjovt lød det mange gange. En gang spurgte mor far, om de ikke skulle gå i cirkus allesammen, så kunne mormor passe den lille. Men far svarede, at han ikke havde en rød reje, og så kom Eigil til at grine, og så lo far og mor med, og far sagde, at de måske alligevel fik råd til at komme i cirkus.

Bagefter tænkte Eigil meget på den røde reje, som far ikke havde. Mon far virkelig troede, at han kunne komme ind i cirkus hvis han betalte med en rød reje? Far kunne lige så godt have sagt, at han ikke havde en gul giraf. Eigil tegnede en tegning af cirkus, hvor alle folk kom og betalte med røde rejer. Cirkusløven fik

alle rejerne og slikkede sig rigtig om munden. Bag ved alle dem med rejer tegnede Eigil sig selv på en stor, gul giraf.

De folk far arbejdede sammen med på fabrikken var nogle mærkelige nogen. Far fortalte om en af dem, at han altid gjorde en myg til en elefant. Nu var Eigil så stor at han vidste at det ikke kunne lade sig gøre, derfor mente han det var noget manden sad og tegnede. Eigil kunne godt tænke sig at arbejde sådan et sted, hvor man skulle sidde og tegne myg hele dagen og lave dem om til elefanter, og så komme hjem med penge og fortælle mor det altsammen. Eigil begyndte at øve sig i at tegne myg, der blev til elefanter. Det var nu ikke så nemt, selv om de havde snabler begge to.

En anden af fars arbejdskammerater havde tit en ræv bag øret, sagde far. Eigil havde en gang set en ræv på marken over for huset, hvor de boede. Den så temmelig stor ud, så enten måtte manden have meget store ører, eller også måtte ræven være meget lille — en nyfødt ræv måske.

Eigil spurgte aldrig hvad far mente med den slags udtryk, for han kendte jo godt alle ordene, ræv, elefant, myg, vilde heste, det var ikke rigtig noget at spørge om, og det var også sjovere at finde ud af det selv, og måske tegne noget af det.

En dag fandt han selv ud af det med ræven bag øret, for tante Ida kom på besøg, og hun havde en rævepels om halsen. Manden far havde fortalt om var nok forkølet og gik med pels på samme måde. Det var bare mærkeligt, at far aldrig sagde om tante Ida, at hun havde en ræv bag øret, endda rundt om hele halsen.

En dag spurgte mor far, om der kunne blive råd til en ny frakke til hende, for den gamle var så slidt, den havde hun haft i fem år (så er den næsten lige så gammel som jeg er, tænkte Eigil). Men far sagde, at den måtte hun vist skyde en hvid pind efter.

Eigil kunne næsten ikke falde i søvn den nat. Hvordan kunne det være, at nogle frakker skulle betales med en hel masse penge, men andre skulle man ramme med en hvid pind?

Næste dag kredsede han rundt om mor, for at se hvordan hun ville bære sig ad med at fyre pinden af. Til sidst kunne han ikke vente længere: »Mor,« sagde han, »hvornår skyder du en hvid pind efter din nye frakke? Du må gerne låne min flitsbue.«

Mor lo højt og gav ham et kys som heldigvis ikke var alt for vådt. »Det er bare sådan noget de voksne siger, det skal du ikke høre efter.«

Om eftermiddagen malede Eigil nogle pinde hvide med kridt og skød til måls efter sin brune frakke. Den var ikke svær at ramme, han ramte næsten hver gang.

Mor kunne ikke forstå det. »Du plejer at få sorte pletter på frakken, men i dag er det en bunke hvide pletter, hvordan er det dog gået til?«

»Jeg har bare skudt med hvide pinde efter den,« svarede han.

Far og mor var ved at falde om af grin. Men straks efter blev mor lidt sur: »Hvordan skal jeg nu få den ren til i morgen, når vi skal i cirkus?«

Så skulle de altså alligevel i cirkus!

Næste dag havde mor alligevel fået rensset de hvide pletter af Eigils frakke, så han kunne ha den på i cir-

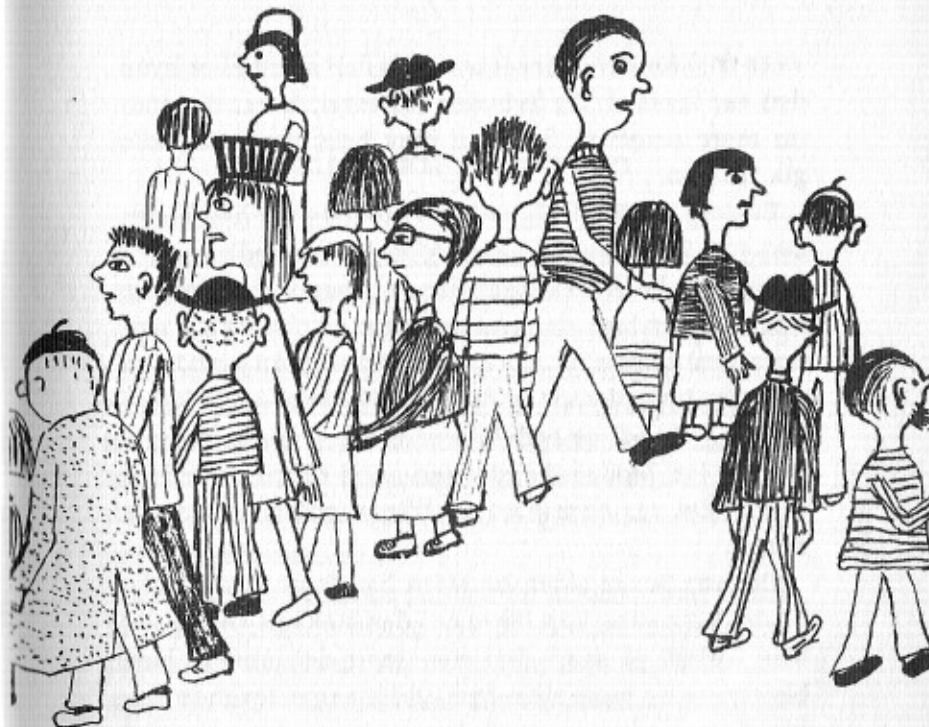
kus. Det var mægtig sjov! Der var elefanter der stod på bagbenene og sagde trut med snablen, der var søløver der spillede bold med næsen, der var nogle mennesker i undertøj der hang højt oppe i nogle snore og hele tiden var ved at falde ned, men heldigvis reddede de hinanden i sidste øjeblik, og så skyndte de sig ned og bukkede og hoppede. Og allerskæggest var klovnerne, der hele tiden fik det ene ben ned i en spand vand og skubbede hinanden over i nogle store baljer så de blev helt våde. Og meget, meget mere.

Da de kom hjem opdagede Eigil at han helt havde glemmt at se efter, om der ikke skulle være en eller anden der prøvede at betale sin billet med en rød reje. Men nu gjorde det ikke noget, det var alligevel en mægtig god aften.

Snøvsen

Af og til snakkede far om snøvsen. Han kunne for eksempel sige om en eller anden: »Nu er han gået helt fra snøvsen.« Eller: »Olsen gik fra snøvsen som sædvanlig.«

Eigil spekulerede tit over hvad en snøvs var for noget. Om det var et lille hus, eller et træ, eller om det var et levende væsen. Men een ting var han klar over: Det var en man gik fra. Der blev aldrig sagt et ord om nogen der besøgte snøvsen, eller kom tilbage til den når de var gået fra den. Alle gik fra den. Det måtte

Snøvsen var en man gik fra.

være trist for den, uanset hvordan den så ud eller hvad den var lavet af. Og hvis den var levende var det endnu mere sørgeligt. Sæt den blev helt alene, sæt alle gik fra den!

Engang var Eigil vågnet om natten og var helt alene. Det var før lillesøster blev født. Han listede rundt i stuen og i køkkenet, men der var ingen. Han tændte lyset, og det blev det endnu værre af, for nu så vinduerne så mørke ud at han gemte ansigtet i hænderne og skreg højt på mor og far. Han lå længe på køkkengulvet og græd, og endelig var der en der tog han op, det var far. Mor stod ved siden af og så meget ked ud af det. De var bare gået en lille aftentur, forklarede hun.

Det var længe siden nu. Men han kom til at tænke på det hver gang han hørte om den stakkels snøvs, der blev forladt af snart den ene, snart den anden. Han blev mere og mere sikker på at det var et levende væsen. Et par gange prøvede han at tegne den, men det var ligesom det ikke blev til en rigtig snøvs. Han lagde blyanten fra sig og tænkte: Hvis jeg nogensinde blir gode venner med en snøvs, vil jeg ikke gå væk fra den, i hvert fald ikke ret længe ad gangen. Jeg vil altid komme tilbage og kigge til den.

Når mor puttede ham i seng tænkte han: Det er nu godt man ikke er en snøvs. Far og mor går ikke fra mig, i hvert fald kommer de hurtigt tilbage igen. Men snøvsen. Stakkels, stakkels snøvs.

1. Karakteriser Eigil og hans forhold til omverdenen/virkeligheden.
2. Hvad er det egentlig Eigil studser over?
3. Hvorfor er det her morsomt?